

SKUP 2002 – 37

Prosjekt: Veritas-saken
Medarbeider: Thor Christian Jensen
Publikasjon: Dagens Næringsliv
Publisert: Mars – oktober 02
Medium: Avis
Tema:

Veritas-saken

Av Thor Christian Jensen

Artiklene er publisert i Dagens Næringsliv i perioden 19. mars til 12. oktober 2002.

Dagens Næringsliv, Finansredaksjonen, Postboks 1182 Sentrum, 0107 Oslo. Telefon 2200 1000.

Journalist Thor Christian Jensen, Dagens Næringsliv, Postboks 1182 Sentrum, 0107 Oslo.
Telefon 2200 1368, mobil 9325 6368, e-post adresse: thor.jensen@dn.no

1a) Redegjørelse for arbeidet:

Arbeidet med Det Norske Veritas (heretter kalt Veritas) og konsernsjef Helge Midttun sprang ut av ordinær journalistisk dekning av Veritas. I forbindelse med lønnsoppgjøret i mars i fjor var det oppstått en konflikt mellom ledelsen og de ansatte. Jeg satt med informasjon om at det var sendt ut en anonym e-post til alle ansatte i Veritas med oppfordring til ulovlig streik og andre aksjoner.

Konflikten gikk mye på frustrasjon blant de ansatte over Midttun, som i lønnsoppgjøret hadde nektet å komme de ansatte i møte og oversendt konflikten til voldgiftsbehandling. I den anonyme e-posten ble det fremsatt påstander om at det eksisterte en "country club" i den herskapelige Veritas-villaen, hvor toppledelsen bevilget seg selv friheter som var fjernt fra det andre ansatte så noe til.

Rolleutskrift

DN satt altså med tips om en ukultur i Veritas' toppledelse. Jeg bestemte meg for å begynne å søke informasjon der den er lettest å finne, i offentlige registre.

DN kjøper informasjonstjenester fra kredittvurderingsselskapet Dun & Bradstreet, og jeg tok ut en rolleutskrift på Midttun. Den avdekket det faktum at Midttun eide 100 prosent i investeringsselskapet Visento. Fra Brønnøysund hentet jeg ut regnskapene til Visento for de siste tre-fire årene. Regnskapene viste at Midttun satt på store aksjeposter i flere rederier som hadde sine skip klassifisert hos Veritas. Spesielt gjaldt dette cruiserederiet Royal Caribbean Cruises og Brøvig Offshore.

Klassifisering er en avgjørende del av arbeidet med å sikre at skip tilfredstiller myndighetenes krav til sjødyktighet og sikkerhet. Veritas klassifiserer de fleste av Royal Caribbeans cruiseskip og utøver altså en tilsynsrolle som myndighetenes forlengede arm i å påse at skipene oppfyller sjøfartsmyndigheters krav.

Samtidig viste det seg at Midttun spekulerte aktivt i dette rederiets aksjer. Midttun kjøpte ytterligere aksjer i rederiet rett etter terrorangrepet mot New York, på et tidspunkt da aksjekursen hadde falt kraftig. Etter at Midttun hadde kjøpt aksjene, steg aksjekursen kraftig. Da han ble tvunget til å selge dem, hadde han tjent over 100.000 kroner på disse aksjene alene.

Det var opplagt at dette aksjeinnehavet kunne representere en interessekonflikt for Midttun. På den ene side var Midttun øverste ansvarlig for å påse at Royal Caribbeans skip oppfylte myndighetenes strenge krav. Veritas pålegger ofte rederier å utføre reparasjoner og anskaffelse av utstyr som kan koste hundretalls millioner kroner. Samtidig hadde Midttun en økonomisk interesse i at rederiets aksjekurs steg mest mulig, noe som kan oppnås ved at kostnadene minimeres.

DN avdekket også at Midttun satt på en større portefølje av forskjellige aksjer i selskaper som hadde vært eller var kunder hos Veritas. Også eierskapet i disse aksjene kunne representere den samme type interessekonflikt som rederiaksjene nevnt over.

Ingen problemer

Men Midttun selv så ingen problemer med disse investeringene da DN konfronterte ham med opplysningene. Heller ikke Veritas' styreformann Wilhelm Wilhelmsen hadde innvendinger og mente Midttun måtte få lov til å handle aksjer som alle andre.

- Om Dagens Næringsliv koker suppe på en slik problemstilling, skyter avisen temmelig langt over målet, sa han til DN 19. mars 2002.

Med disse holdningene hos Veritas' øverste ledelse, ble det klart for meg at her var det all mulig grunn til å grave videre. Hvis Wilhelmsen virkelig mente at en konsernsjef i Veritas skal få handle aksjer i hvilket som helst selskap, så måtte det finnes andre tilfeller med opplagte interessekonflikter.

Det skulle vise seg å være en berettiget antakelse. Etter et tyvetalls artikler i DN over en periode på tre-fire måneder, var Veritas tvunget til en fullstendig opprydding av regler og holdninger når det gjelder ansatte og ledelses omgang med aksjer, eksterne styreverv og fete bonuser og fallskjermsavtaler.

Om Veritas

Det kan være greit å ta med noen ord om hvilken posisjon Veritas har i Norge og hvilke ambisjoner Veritas har. Selskapet har 5500 ansatte over hele verden, hvorav cirka 1900 i Norge. Veritas klassifiserer nesten 5000 skip og 145 borerigger. Veritas har også cirka ti prosent av verdensmarkedet for de ledende kvalitetsstandardene ISO 9000 og ISO 14000. Veritas skal altså passe på at andre selskaper følger de lover og instruksjoner som regulerer virksomheten.

”Det Norske Veritas er en uavhengig, selveid stiftelse som har til formål å arbeide for sikring av liv, verdier og miljø.”

Sitatet er hentet fra Veritas' hjemmeside, www.dnv.com.

Andre sitater hentet fra hjemmesiden, er:

”We never compromise on quality or our integrity.”

“We succeed by living our values.”

Veritas legger listen svært høyt og tillater utad intet forhold som kan skape tvil om dets uavhengighet, habilitet og integritet. Samtidig er Veritas avhengig av stor tillit i det offentlige og hos sine kunder. I DN's artikler, derimot, kom det frem at toppsjefen investerer i aksjer i strid med interne regler, at Veritas hemmeligholdt toppsjefens gunstige lønnsvilkår i strid med egne regler og norsk lov og at toppsjefen hadde engasjert seg i transaksjoner som førte til granskning av Oslo Børs og Kredittilsynet.

1b) Sentral problemstilling:

Problemstillingen ble utformet etter DN's artikkel 19. mars om at Midttun handlet aktivt i aksjer i rederier hvis skip Veritas klassifiserte. Dette var den første artikkelen som gjorde det klart at jeg sto foran et gravearbeid som ville kreve tid og ressurser. Spørsmålet var kort fortalt om den øverste ledelse i Veritas, representert ved konsernsjef Helge Midttun og styreformann Wilhelm Wilhelmsen, satte Veritas' troverdighet på spill i egen vinnings hensikt.

Rent operasjonelt ville jeg undersøke dette nærmere ved å se på hvordan ledelsen håndterte spørsmål om habilitet og integritet i forhold til eierskap eller styreverv i selskaper utenfor Veritas. Habilitet og integritet ble naturlige nøkkelord, siden de

ifølge Veritas selv er grunnlaget for all dets virksomhet med å kvalitetssikre at viktige samfunnsoppgaver, som offentlig transport og miljøfarlig frakt, blir løst på en betryggende måte.

1c) Endret problemstilling:

Den sentrale problemstillingen, ”sette Veritas’ troverdighet på spill i egen vinnings hensikt”, ble for så vidt ikke endret underveis. Men som følge av at DN avdekket stadig flere forhold, ble det nødvendig å inkludere flere operasjonelle grep eller delproblemstillinger. Hva som først så ut til å dreie seg utelukkende om manglende habilitet som følge av aksjehandel, viste seg etter hvert også å handle om hvorvidt Midttun og Wilhelmsen hadde latt det vokse frem en kultur av hemmelighold, fete lønnsvilkår for toppene og sammenblanding av privat økonomi og Veritas’ økonomi.

18. april trykket DN historien om Midttuns fallskjermavtale som hadde vært hemmeligholdt. I tillegg viste det seg at avtalen var så god at styret og Midttun i felleskap ble enige om at den måtte reforhandles. Etter denne artikkelen måtte jeg også inkludere et operasjonelt grep eller delproblem som omfattet Midttun og andre topplederes økonomiske vilkår i Veritas.

Etter avsløringen 4. mai om at Midttun hadde solgt sine aksjer i IT-selskapet Stento til Veritas til overpris som en del av tiltredelsesavtalen, måtte ytterligere ett operasjonelt grep eller delproblem inkluderes. Spørsmålet ble hvorvidt det var bedrevet innsidehandel av dem som hadde fått fortrolig informasjon av Midttun.

1d) Beskrivelse av organisering, kildebruk og metode:

Inspirert av hva vi allerede hadde funnet og antagelsen om her måtte det ligge mer, ble det naturlig å gå bredt ut med søk i alle offentlige registre som kunne fortelle mer om privatøkonomien til Midttun, Wilhelmsen og den øvrige toppledelsen på syv-åtte mennesker i Veritas.

Samtidig begynte tipsene å rulle inn fra folk med kjennskap til Veritas. Jeg forsto raskt at vi hadde stukket hånden inn i et hvepsebol.

Ved hjelp av databasene til Dun & Bradstreet fikk jeg tilgang til informasjon om inntektsforhold, styreverv, eierinteresser i selskaper samt eiendomsinvesteringer med påhvilende gjeld. Fra Brønnøysund hentet jeg ut regnskaper og årsberetninger for alle selskaper hvor Veritas-toppene hadde eierinteresser eller styreverv. Denne informasjonen ble så kryssjekket med Veritas’ virksomhet, forretningspartnere og kunder. Formålet var å fastslå hvorvidt Veritas-topper blandet sine egne økonomiske interesser sammen med Veritas’ interesser.

Å holde styr på alle denne informasjonen, er ikke lett. Løsningen ble i dette tilfellet å gå systematisk gjennom listen av Veritas-ledere ved å konsentrere seg om én person om gangen. Dokumentbunkene bygget seg raskt opp, og det var helt nødvendig å legge så mye struktur som mulig inn i det praktiske arbeidet med papirene. Veritas’ egen hjemmeside var et nyttig verktøy for å søke informasjon om kunder og partnere. Hjemmesiden inneholder også årsberetninger, søkemotor på emner og ansatte og mye annet relevant materiale. I tillegg fikk jeg tilgang til interne dokumenter fra skjulte kilder, så som Veritas’ interne retningslinjer for ansattes aksjekjøp og etiske regelverk, samt materiale fra Veritas intranett med Midttuns meldinger til de ansatte.

Jeg satt på mye intern informasjon og visste at Veritas stadig ble overrasket over hvor mye informasjon DN satt på. Det kunne utnyttes i arbeidet med å få bekreftet informasjonen og å få ut utfyllende informasjon.

I dialogen med talsmenn for selskapet ble det derfor et poeng å aldri avsløre nøyaktig hva man visste. Ved ett tilfelle undersøkte jeg Midttuns aksjehandel i forhold til hans egen instruks, som sa at ansatte ikke skulle handle med aksjer som kunne skape habilitetsproblemer. Jeg ba dermed om å få se Veritas' instruks på dette området, uten å opplyse at vi allerede satt på det relevante regelverket. Motivet var å få bekreftet at min versjon var autentisk. Hva jeg fikk fra Veritas, var derimot et helt annet regelverk, som ikke var relevant for spørsmålet og som ikke så klart uttrykte forbud mot ansattes aksjehandel. Dette regelverket var heller ikke signert av Midttun, slik tilfellet var i det relevante regelverket jeg satt på. Midttuns signatur ble et sentral poeng i en av artiklene, at Midttun bare tre måneder tidligere selv hadde signert regelverket som han hadde forbrutt seg mot.

Da jeg gjorde Veritas oppmerksom på at det nok fantes et annet regelverk, førte det trolig til at Veritas' talsmenn senere ga mer informasjon enn de ellers ville ha gjort. Det er ikke sikkert det var et bevisst forsøk fra Veritas å lede meg vekk fra sporet, men jeg tror det var en stor, taktisk ulempe for Veritas' talsmenn at de aldri visste hvor mye informasjon jeg satt på.

I tillegg til spesifikk informasjon på Veritas-ansatte ble det også nødvendig å sette seg grundig inn i lovverket som regulerer stiftelser, kjøp og salg av aksjer og føring av regnskaper. Sentrale lover var stiftelsesloven, verdipapirhandelloven og regnskapsloven. Et eksempel er plikten som fremgår av regnskapsloven til å opplyse i årsberetningen om lederens lønnsvilkår. DN dokumenterte at Veritas hadde brutt loven på dette punktet. Resultatet ble en klassisk "liv og lære"-sak, siden Veritas lever av å veilede andre i å overholde lover og instruks.

Mens regnskapsloven er rimelig klar, er de sentrale bestemmelsene om innsidehandel i den tidligere versjonen av verdipapirhandelloven vanskelig å tolke. For journalister uten jus-kompetanse, som meg selv, er det meget lett å trå feil, og man burde konferere med fagfolk før denne loven anvendes på aktuelle saker. Med den nye loven er vilkårene for domfellelse mindre strenge.

Ny mann

Å ta ut profiler fra Dun & Bradstreet på hele toppledelsen, skulle senere vise seg å gi grunnlag for en interessant artikkel på Miklos Konkoly-Thege, som overtok toppjobben etter at Midttun hadde trukket seg. Konkoly-Thege var blant dem vi tidlig i prosessen tok ut rolleutskrift på. Dun & Bradstreet sendte da en melding om dette til Konkoly-Thege.

Han reagerte kraftig på at DN hadde tatt ut denne rolleprofilen og skjelte ut DNS journalist som "tarvelig". På det tidspunkt ble dette ikke vurdert som annet enn en voldsom, men dog kuriøs reaksjon. Langt mer interessant ble det da Konkoly-Thege senere ble utnevnt til Midttuns etterfølger.

DN måtte vurdere hvorvidt det var riktig å trykke innholdet i Konkoly-Theges tidligere e-mail, som neppe var ment som et leserinnlegg. Konklusjonen ble bekreftende, siden reaksjonen ga et interessant bilde av reaksjonsmønsteret til Veritas' nye sjef. Også medvirkende til konklusjonen var det forhold at Konkoly-Thege nektet å uttale seg til pressen da han ble utnevnt.

Skjulte kilder

I tillegg til åpne og offentlige kilder tok jeg i bruk skjulte kilder. De mest oppsiktsvekkende avsløringene hadde ikke vært mulig uten å benytte skjulte kilder. Det er ikke uproblematisk. Jeg var klar over informasjonen trolig ble gitt med det formål å skade Midttun, og at informasjonen kunne være falsk. DN publiserte derfor

intet av slik materiale uten at informasjonen på forhånd var bekreftet av talsmenn for Veritas.

Jeg vet at lekkasjene til DN ble betraktet som et stort problem i toppledelsen til Veritas. Det var derfor viktig å behandle materialet slik at Veritas-ledelsen ikke skulle kunne spore hvor materialet kom fra. Både i den muntlige kontakt med Veritas-talsmenn og i det publiserte materiale var jeg meget bevisst på at hvordan og fra hvem jeg fikk informasjonen ikke måtte kunne leses ut av vår språkbruk. Selv det minste spor, avgitt i et ubetenksomt øyeblikk, kunne trolig være nyttig for motparten til å spore kilden.

Ettersom saken skjøt fart, fikk avisen også mange anonyme innspill fra de ansatte i Veritas. En uttalelse i et anonymt brev ble sitert i avisen: ”Vi konstaterer at det forskjell på kong Salomo og Jørgen Hattemaker når det gjelder kjøp og salg av aksjer i selskaper tilknyttet shipping.”

Jeg måtte vurdere hvorvidt det var riktig å sitere fra anonyme brev fra Veritas-ansatte. To problemstillinger var aktuelle. Kunne Veritas-ledelsen på noe som helst måte spore avsenderen ved avisens gjengivelse? I dette tilfellet fant jeg at svaret var nei. Her bør det tilføyes at samtidig som jeg ønsket å beskytte kilden, ville jeg heller ikke å gjøre noe som kunne skremme potensielle andre kilder fra å sende oss materiale.

Et annet spørsmål var om utsagnet var autentisk, om det virkelig kom fra en Veritas-ansatt. Jeg valgte å sitere, fordi jeg mente den illustrerte hva jeg fra andre kilder hadde fått vite var en bred frustrasjon blant ansatte om at ledelsen bevilget seg friheter de ansatte ikke fikk. Videre visste jeg at brevet med stor sannsynlighet var fra en Veritas-ansatt, siden vedlagt i brevet lå en kopi av det interne regelverket for aksjehandel. Veritas bekreftet også at dokumentet var ekte.

Jeg mener også at brevet og sitatet illustrerte at Veritas var en virksomhet i krise, hvor det hadde oppstått en dyp kløft mellom Midttun og Wilhelmsen på den ene siden og de ansatte på den annen side.

Fakta og dokumentasjon

Jeg ble flere ganger beskyldt av styreformann Wilhelmsen for å løpe ærendet til de ansatte i Veritas, som var i en lønnskonflikt med ledelsen. Det var en problemstilling jeg var meget oppmerksom på. Det var opplagt at mange av de tips og innspill jeg fikk, ble gitt med det motiv å diskreditere ledelsen i Veritas. Derfor var det viktig å hele tiden fokusere på hva som er fakta og hva som kan dokumenteres.

Et problem som utviklet seg underveis, var Midttun og Wilhelmsens stadig manglende lyst til å snakke med meg. Allerede på et tidlig tidspunkt stanset Midttun dialogen, mens også Wilhelmsen ble stadig kortere i sine kommentarer. Siden mye av avisens informasjon kom fra skjulte kilder og var kontroversiell, var det likevel viktig ikke å trykke noe informasjon før den var bekreftet på offisielt hold.

Blindspor

Enkelte spor var svært arbeidskrevende, uten å gi resultater i form av publisert materiale.

Da DN avdekket Midttuns salg aksjer i IT-selskapet Stento til Veritas, oppsto en ny problemstilling som måtte undersøkes. Jeg visste at Midttun hadde gitt fortrolig og kursrelevant informasjon til de fem medlemmene av den komiteen som ansatte Midttun.

Et velbrukt metode i slike tilfeller, er i DN å ta ut komplette aksjonærutskrifter i perioden før informasjonen ble gitt og en utskrift rett før eller etter at informasjonen er

blitt allment kjent i markedet. Dette vil vise om noen av de aktuelle personene har kjøpt seg inn i aksjer etter at han fikk den kursrelevante informasjonen.

Jeg ville derfor undersøke om noen i Veritas-ledelsen hadde brukt den innsideinformasjon de hadde fått av Midttun, til å handle i Stento-aksjen. Midttun solgte sine Stento-aksjer til Veritas for 6,2 millioner kroner, mens aksjene i markedet hadde en verdi på kun 4,5 millioner kroner. Samtidig fortalte Wilhelmsen at Midttun hadde fortalt ham og de andre i komiteen som ansatte Midttun, at kursen på Stento ville komme til å stige som følge av at det var strukturendringer (les fusjon eller oppkjøp) på gang som ville få Stento-kursen til å stige.

Jeg tok ut omfattende aksjonærlistene fra Stento, en i perioden før Midttun solgte sine Stento-aksjer og en i perioden rett før fusjonen med Sait var et faktum og aksjekursen nådde sitt maksimum. Alle selskaper og personer som sto oppført som aksjonærer, ble sjekket for mulige koblinger med noen i Veritas-ledelsen eller folk i ansettelseskomiteen som satt med kunnskap om den forestående fusjonen. DN fant ingen slike koblinger, og intet ble publisert, men dette sporet var trolig det mest arbeidskrevende i Veritas-saken.

2. Hvor mye arbeidstid og fritid gikk med:

I de syv månedene jeg arbeidet med Veritas, var arbeidsbelastningen varierende. Hovedtyngden av arbeidet foregikk fra midten av mars til slutten av juni. Fra juli og til oktober, da DN skrev den siste artikkelen i serien, var aktiviteten lavere.

I perioden mars til slutten av juni var det perioder med arbeid på hverdag som helligdag, dag som kveld. I andre perioder var det mer stille. Klart er det i hvert fall at det ble lagt ned et betydelig antall overtidstimer i arbeidet med saken.

3. Spesielle erfaringer:

En spesiell erfaring med Veritas-saken var å jobbe mot en organisasjon som er så opptatt av å bevare sitt renommé som en uavhengig instans med integritet. Det gjorde det lettere å få Veritas til å bekrefte informasjon jeg fikk tilgang til. Andre selskaper, jeg skal ikke nevne navn, kan ta sjansen på å avstå fra å gi kommentarer, eventuelt gi halvsannheter og i noen tilfeller ren løgn. En slik strategi ville vært katastrofal for Veritas, og det faktum utnyttet jeg.

Samtidig har Veritas en informasjonsavdeling, representert ved informasjonsdirektør Tore Høifødt, som er opptatt av å ha en aktiv informasjonspolitikk og å gi riktige og relevante kommentarer til pressens spørsmål. Mens en journalist i mange tilfeller hvor man driver med kritisk journalistikk raskt får et surt forhold til ledelse så vel som informasjonsavdeling, var Høifødt profesjonell og forsto at vi har forskjellige oppgaver å utføre.

Høifødt ga for eksempel god hjelp til å få overtalt Wilhelmsen til å gi DN kommentarer, på et tidspunkt da Wilhelmsens lyst til å snakke med meg hadde falt til et bunnivå. Mens både Midttun og Wilhelmsen hadde gått i vranglås, som jo er forståelig siden det er de som kom dårlig ut av våre artikler, holdt Høifødt hodet kaldt og forsto hele tiden betydningen av å holde forbindelseslinjen til pressen åpen. Dette på tross av kritiske vinkler i avisen.

Jeg mener at Høifødt med dette bidro til at jeg stolte på ham og beholdt en grunnleggende positiv holdning til Veritas som organisasjon, selv om jeg skrev kritiske artikler om toppledelsen. Jeg mener Høifødt dermed også har bidratt til raskere å normalisere forholdet mellom DN og Veritas etter at saken var over.

4. Konsekvenser:

DNs artikkelserie fikk store konsekvenser for Midttun, Veritas og mange av dets ansatte:

- a. Allerede dagen etter DN's første artikkel om Midttuns aksjehandler den 19. mars, varslet informasjonsdirektør Tore Høifødt full gjennomgåelse av Veritas' instruksjoner, krav og holdninger for ansattes aksjekjøp. Høifødt sa at Veritas måtte håndtere disse tingene slik at det overhodet ikke kunne bli reist tvil om integriteten, fordi det er den Veritas lever av.
- b. 22. mars Midttun bekreftet Midttun overfor DN at han ville selge sine aksjer i Royal Caribbean og Brøvig Offshore.
- c. Både Oslo Børs og senere Kredittilsynet iverksatte full granskning av mulig innsidehandel i forbindelse med Midttuns salg av aksjer i Stentofon til Veritas. Konklusjonen ble at det ikke forelå brudd på innsidebestemmelsen som gjaldt på salgstidspunktet i 2000. Senere er lovens ordlyden endret.
- d. 27. mai trakk Midttun seg som konsernsjef i Veritas og overlot stilling til Miklos Konkoly-Thege.
- e. Konkoly-Thege bekrefter at det var feil av Midttun å handle i aksjer i hans posisjon som konsernsjef. Konkoly-Thege varsler at han vil ikke eie aksjer så lenge han er sjef i Veritas, han skal ikke delta i bonusordningen, han skal ikke ha fallskjerm og han skal ikke ha eksterne styreverv. Alle fire punkter skiller seg kraftig fra hans forgjenger Helge Midttun.
- f. 11. oktober meldte DN at styret i Veritas har strammet inn på toppledernes adgang til å handle aksjer og å sitte i eksterne styreverv.

5. Vedlegg:

Artikler i Dagens Næringsliv:	Dato	PDF-filnavn
• Høye bølger i Veritas	16.03.02	Veritas1
• Spekulerer i RCL-aksjer – klassifiserer rederiets skip	19.03.02	Veritas2
• Full gjennomgåelse av Veritas-regler	20.03.02	Veritas3
• Signerte aksjeforbud	21.03.02	Veritas4
• Presset til å selge shippingaksjer	22.03.02	Veritas5
• Hadde for god fallskjerm	18.04.02	Veritas6
• Midttun dyr for Veritas	19.04.02	Veritas7
• Veritas-toppene brøt loven	20.04.02	Veritas8a,b
• Gir ansatte munnkurv	23.04.02	Veritas9
• Krevde at Veritas skulle kjøpe aksjer	04.05.02	Veritas10a,b
• Skal granskes av børsen	06.05.02	Veritas11
• Midttun-saken til tilsynet	14.05.02	Veritas12
• Etisk oppgjør i Veritas	21.05.02	Veritas13
• Ny Veritas-sjef taus om private aksjer	28.05.02	Veritas14
• ”En klok vurdering av Midttun”	28.05.02	Veritas14
• Fingransker Midttun-sak	12.06.02	Veritas15
• Skyr Midttun-felle	14.06.02	Veritas16
• Glad Midttun gikk av	15.06.02	Veritas17
• Kritikk til Wilhelmsen	19.06.02	Veritas18
• Brøt ikke loven	20.06.02	Veritas19
• Madsen tilbake i Veritas-toppen	21.06.02	Veritas20

- Veritas strammer inn på reglene

12.10.02

Veritas21

Oslo 24. januar 2003

Thor Christian Jensen (s)

